

A vibrant, orange-toned illustration featuring several diverse individuals of various ages and ethnicities. Many are holding microphones, suggesting a public speaking event, a podcast recording session, or a community gathering. The style is a mix of line art and flat color. The background is a textured, orange-red gradient.

Relatoria

CONSENTIMENTS DISSIDENTS

**ESPÀIS, AFECTES
I PRÀCTIQUES QUEER**

I PRACTIQUES

LIBRES
JUNT@
TU-YO
YO-TU

SINCRONICITAT

SENSE
PARAULES NO
COMUNICACIÓ
HI HA ESPAI
PER LA CONNEXIÓ

Gràcies per
crear l'espai
per conèixer-nos
i reflexionar
junt@s

QUEER

Que bon
mura expen
cas outas de
proza!

Y quien me va a
querer a mi? :

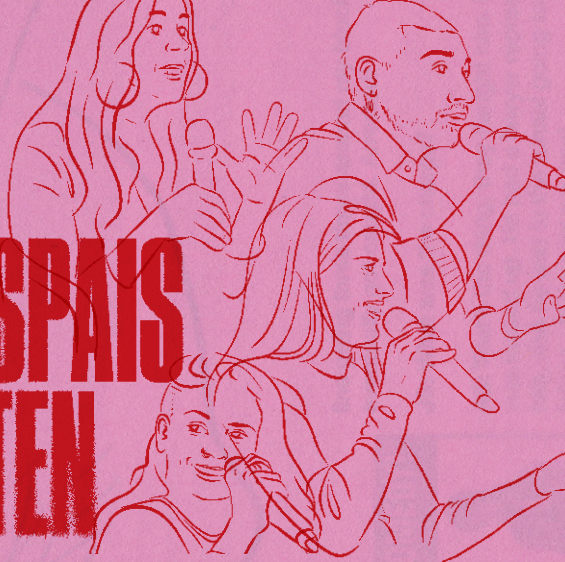
Wvaw

MAGDA
GUAPA
TRM ♡

Eli
GUAPA
TRM

Gracias Por
Ser
RE-SISTENCIA...
↓
<CONTINUAR>

COSSOS QUE ESCOLTEN I ESPAIS QUE CONSENTEN

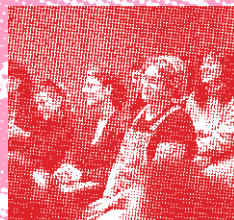
Els dies 20 i 21 de novembre, el Centre LGTBI de Barcelona es va convertir en un espai de trobada per pensar col·lectivament el consentiment des de les dissidències. En el marc de la VI Jornada Anual del Centre, les jornades *Consentiments dissidents. Espais, afectes i pràctiques queer* van obrir un espai de reflexió crítica a partir de les experiències queer, que desplacen el relat normatiu del consentiment i proposen altres maneres d'entendre el plaer, el risc, el joc i l'agència. A través de converses compartides i pràctiques corporals, el cos va esdevenir punt de partida per explorar com el consentiment es construeix en relació amb els espais, els afectes i els desitjos. Aquesta trobada va estar organitzada pel Centre LGTBI de Barcelona, en col·laboració amb Zonas grises i el Grup de Recerca Cos i textualitat de la Universitat Autònoma de Barcelona.

L'ambient, abans que comencin les paraules, ja diu coses. Nervis controlats, expectació continguda. A fora hi fa fred; dins la sala, una calor densa, de cossos que s'acumulen i que tenen ganes d'escoltar, aprendre, reflexionar, obrir noves mirades. El Centre LGTBI —espai municipal gestionat per la Plataforma LGTBI— apareix no només com a contenidor, sinó com a posicionament polític: és una delícia i una responsabilitat poder tenir aquests debats al Centre LGTBI, cinquanta anys després de la mort d'una dictadura, **celebrant la dissidència però sense oblidar el que implica sostenir-la.**

La sala està cuidada. Les cadires s'omplen ràpidament. A l'escenari, el vermell potent de la presentació i de les cadires contrasta amb el negre del cartell. Públic majoritàriament jove —entre els 20 i els 40 anys—, llibretes obertes, bolígrafs a punt. Hi ha una espera de vint minuts abans no comencen les jornades; l'expectació no decau, s'espesseix. Les primeres files estan reservades a ponents, però la sensació no és jeràrquica, sinó d'atenció compartida.

La jornada no només parla de consentiment: el practica en els marges. A l'entrada, la possibilitat de posar-se un gomet vermell si no vols aparèixer a les fotos: una idea senzilla però significativa, que **situa el consentiment abans de començar.** Hi ha interpretació en llengua de signes catalana a càrrec de Fetes a Mans, per recordar que parlar d'accessibilitat obliga a pensar també en totes les persones. Hi ha un "espai calma", per poder sortir, respirar, regular-se. I una altra sala amb cafè i esmorzar vegà, de qualitat excepcional, que desborda les expectatives i recorda que la cura també passa pel cos cansat i per l'estómac. Pòsters amb notes adhesives conviden el públic a deixar reflexions per a la relatoria gràfica: un gest més per trencar la frontera entre tarima i platea. En aquest context, les paraules no cauen en sac foradat.

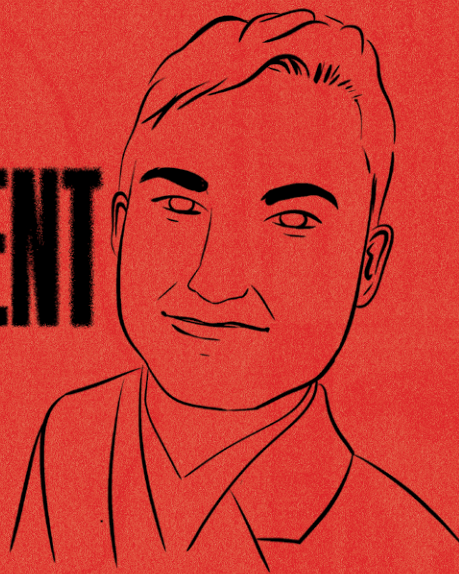
La VI Jornada Anual Consentiments Dissidents va obrir un espai de reflexió col·lectiva necessari i incòmode sobre el consentiment en un món

travessat per les identitats diverses, i ahora marcat per desigualtats estructurals, silencis educatius i experiències queer sovint invisibilitzades. Des de l'inici, la jornada va situar el debat lluny de les certeses fàcils, assumint que el consentiment no és una fórmula tancada sinó un procés fràgil, contextual i ple de matisos.

QÜESTIONANT EL CONSENTIMENT ENTUSIASTA

Amb Trevor Hoppe

La conferència inaugural de **Trevor Hoppe**, professor associat de Sociologia a la Universitat de Carolina del Nord Greensboro i coautor del llibre *Unsafe Words: Queering Consent in the #MeToo Era*, va posar una imatge que travessa tota la jornada: consentir a les palpenes, des de la foscor. No com a irresponsabilitat, sinó com a reconeixement honest que moltes pràctiques sexuals —especialment queer— s'han construït sense llenyatge, sense educació, sense mapes previs. El sexe, va recordar, *no és un espai de control absolut sinó d'experimentació, vulnerabilitat i aprenentatge continu*.

Des d'aquesta perspectiva, Hoppe va qüestionar la centralitat i universalitat del model de **consentiment entusiasta**¹, assenyalant-ne l'origen blanc, heterosexual i normatiu. Sense negar-ne la utilitat política i educativa en contextos marcats per la misogínia i la violència estructural contra les

dones, va advertir del risc d'imposar-lo com a estàndard universal en identitats fora de la norma heterosexual. Fer-ho pot invisibilitzar pràctiques sexuals queer en què el desig, el risc, el silenci o la no verbalitat formen part del joc consensuat, i pot confondre experiències eròtiques legítimes amb agressions. El consentiment, aquí, no és contracte, sinó negociació viva, fràgil i situada.

Una de les idees clau que va travessar la conferència és que **el consentiment no és un contracte puntual, sinó una negociació viva** entre cossos, desitjos, pors i límits canviants. Dir "sí", dir "no" o dir "para" no sempre és fàcil, ni verbal, ni immediat. Sovint s'expressa amb gestos, mirades, silencis, desplaçaments del cos. I això no el fa menys real, sinó profundament situat.

Els nostres cossos i les nostres paraules no sempre van al mateix ritme. Hi ha desitjos

¹ Consentiment entusiasta: Concepte relacionat amb les relacions sexuals i afectives que significa que totes les persones implicades han donat el seu permís de manera clara, lliure i amb ganes de fer una determinada acció. No és només "no dir que no" sinó expressar de manera positiva i voluntària que vols participar en l'acció.

que només es descobreixen en el fer, límits tous que es poden explorar amb confiança, i línies dures que cal respectar sense ambigüitats. D'aquí la importància d'eines desenvolupades històricament en comunitats **queer²** i **kinky³** —com les paraules de seguretat, la negociació prèvia o els codis compartits— que permeten jugar amb el poder sense perdre la capacitat d'aturar-se.

Alhora, la intervenció de Trevor no va idealitzar aquests espais. Es va subratllar que **el consentiment no és només individual, sinó també comunitari**. Els espais sexuals compartits funcionen quan hi ha normes implícites conegudes, però poden esdevenir violents quan aquestes normes no s'ensenyen ni s'acompanyen. Això obre la porta a pensar responsabilitats col·lectives: com es transmet el "guió"? Qui cuida quan algú el trenca? Com es repara el dany?

Un altre eix fonamental va ser la **crítica a les respostes exclusivament punitives a la violència sexual**. Sense minimitzar el dany ni la necessitat de responsabilitat, es va posar en dubte que el sistema penal —històricament hostil per a moltes persones queer, trans i racialitzades— pugui ser l'única garantia de seguretat. Davant d'això, es van reivindicar **estratègies comunitàries de cura**, xarxes de suport, educació sexual realista i mecanismes de rendició de comptes que no reproduïxin la criminalització.

Trevor va tancar la seva intervenció amb una invitació clara: deixar de buscar respostes universals i apostar per eines diverses, adaptades als contextos i a les comunitats. Si el sexe sovint passa a les fosques, el repte no és il·luminar-ho tot amb focus normatius, sinó **aprendre a moure'ns-hi millor**, amb més llenguatge, més confiança, més educació i més cura mútua.

Pensar el consentiment, així, no és només evitar el dany, sinó **crear les condicions perquè el plaer sigui possible, compartit i digne**. I això, com es va fer evident al llarg de la jornada, és una tasca col·lectiva, inacabada i profundament política.

2 Queer: Descriu una persona la identitat de gènere de la qual resideix fora del tradicional binarisme de gènere home/dona.

3 Kinky: Descriu les pràctiques, conceptes i fantasies sexuals no convencionals.

SUORS I PACTES: TEIXINT DESIG EN ESPAIS TRANSFEMINISTES I DE SEXE BOLLO I

Amb E/Urko, Bolleras al Vapor, La Mala i Alba Pons Rabasa

Les taules posteriors no buscaven definir el consentiment, sinó mostrar-ne les esquerdes, mostrar com es practica, com s'inventa, com es negocia i com falla. En la primera taula rodona es van reivindicar les genealogies bolleres i transfeministes, amb veus com E/Urko, que treballa al voltant de la postpornografia⁴, el desig i els llocs de trobada entre corporalitats no normatives des de la dissidència sexual; La Mala, BDSMera dissident *sex-positive/pro-sex*⁵, del col·lectiu Hijxs de Puta, que organitza unes jornades **BDSM**⁶ Transfeministes a Barcelona, o Bolleras al

Vapor, col·lectiu lesbotransfeminista que reivindica políticament la promiscuïtat des de l'alegria. Des d'aquests posicionaments emergeix **una concepció clarament col·lectiva**: el consentiment no passa només entre dues persones, sinó entre cossos, espais, codis, arquitectures i comunitats. Les saunes, les *play parties*⁷ o les jornades kinky⁸ no prometen seguretat total, sinó **responsabilitat compartida**: mecanismes per aturar, per escoltar, per reparar. Erotitzar el límit no talla el desig; el fa possible. Però això s'aprèn, s'entrena, es practica.

4 Postpornografia: Corrent artístic, polític i cultural que replanteja la pornografia tradicional per qüestionar com es representa el cos, el sexe, el desig i el poder. És una crítica al porno comercial amb una mirada feminista, queer i dissident.

5 Sex-positive/pro-sex: Moviment que defensa la sexualitat com una part natural i potencialment positiva de la vida, sempre que es basi en consentiment, respecte, informació i benestar per a totes les persones implicades. Defensa la llibertat sexual, la diversitat d'identitats i pràctiques, el dret al plaer i a l'educació sexual, i rebutja la culpa, la vergonya i el judici moral sobre conductes sexuals consensuades.

6 BDSM: Acrònim de Bondage, Disciplina i Dominació, Sadisme i Masoquisme, totes elles pràctiques sexuals considerades no normatives.

7 Play parties: Esdeveniment vinculat a l'entorn BDSM on les persones assistents socialitzen amb gent amb interessos similars i participen en activitats BDSM. Hi acostuma a haver una zona per a beure i socialitzar, una zona per canviar-se de roba i una zona de joc BDSM.

8 Jornades kinky: Jornades dedicades a les pràctiques sexuals kinky, en les quals no només hi ha espais per al sexe, sinó també per a xerrades o tallers al voltant de diferents temàtiques relacionades.

El que es va posar al centre no va ser tant el consens com a acord, sinó el consentiment com a **procés viu**, situat, fràgil i profundament polític. **Les estructures ens han ensenyat qui pot proposar, qui pot dir que no, qui pot desitjar i qui ha d'esperar a ser una persona desitjada.**

Els espais descrits —com les jornades kinky transfeministes, les saunes bolleres, els tallers o les *play parties*— no prometen risc zero. Prometen una altra cosa: **predispició a escoltar**, mecanismes per aturar, persones presents, eines per reparar. I això desplaça radicalment la idea d'“espai segur” cap a un “espai responsable”, capaç d'assumir el conflicte i el malestar sense negar-los.

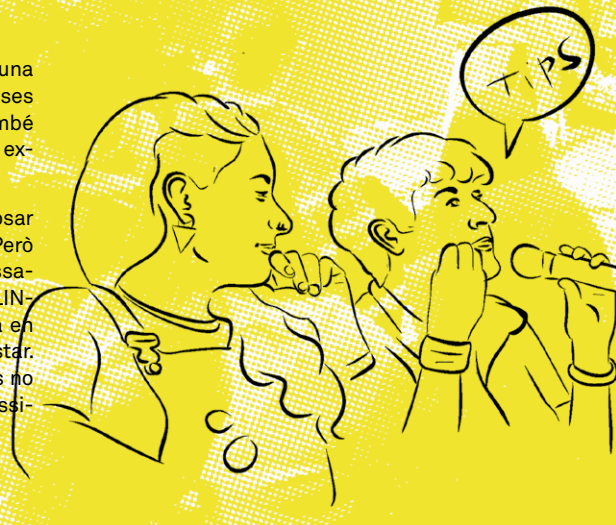
També va aparèixer la reflexió sobre el que és rural o urbà en el desig i en allò que és possible. Hi ha una **necessitat persistent d'inventar espais quan aquests no existeixen per a les bolleres** Barcelona apareix no com un paradís, sinó com un **camp de possibilitats tensionades**: una ciutat on han estat possibles certes coses gràcies a un moment històric, però també una ciutat travessada per lleis cíviques, expulsions, resistències i conflictes.

La taula va insistir en una idea clau: posar límits no talla el rotllo, el fa possible. Però això no és intuïtiu; és après, entrenat, assajat. Moltes persones —especialment FLINTA⁹— arrosseguen una educació basada en la complaença, en el silenci, en no molestar. Davant d'això, els espais transfeministes no només proposen pràctiques sexuals dissidents, sinó **alfabetitzacions del desig**.

Negociar, parlar en veu alta, donar temps, facilitar el no, fer propostes clares i no subtils: tot això apareix com una pedagogia política. El consentiment no només protegeix, sinó que **expandeix**. Permet arribar a llocs més intensos, més limitats, més transformadors.

Però també aquí apareixen preguntes sense resposta tancada. Alba Pons Rabasa, modèradora de la taula, bollera, docent i investigadora transfeminista artífex del #ToQueerLAB, llançava la qüestió:

com aprenem a escoltar els nostres propis límits quan mai ens han ensenyat a preguntar-nos què volem? Com sostenim el malestar quan, tot i haver-ho pactat, alguna cosa ens desborda?

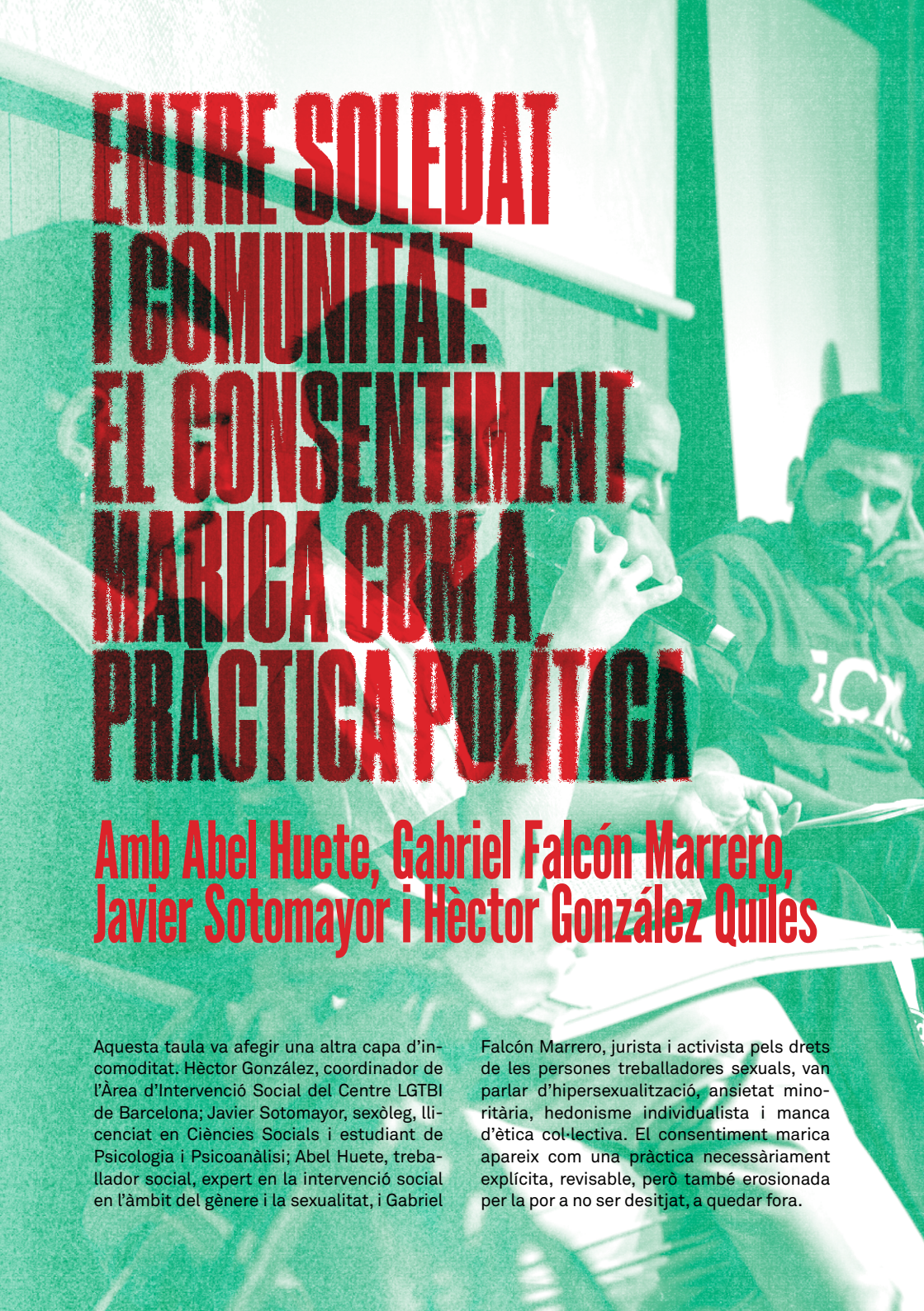

⁹ FLINTA: Acrònim utilitzant en contextos feministes i queer, especialment a Alemanya i Europa central, per referir-se a col·lectius que no estan formats per homes cisgènere. L'acrònim vol dir dones, lesbianes, persones intersexuals, persones no-binàries, persones trans i persones agènere.

La reflexió no va esquivar les mancances. Es va parlar de l'**accessibilitat** més enllà del discurs: la dificultat real de trobar espais accessibles, les saunes laberíntiques i fosques, les negociacions en entorns no pensats per a cossos discapacitats. També es va posar sobre la taula el **racisme i el colonialisme** presents dins el BDSM i els espais de plaer dissident.

Potser una de les idees més potents de la taula és que en aquests espais no només trobarem sexe, sinó **subjectivitat política**. Entrar en una sauna bollera, assistir a unes jornades kinky transfeministes o participar en una performance postporno pot ser una porta d'entrada —o de retorn— al feminisme, a l'assemblea, a la comunitat. El plaer no apareix com una fugida de la política, sinó com una manera d'habitar-la des del cos, des de l'alegria, des de la possibilitat de sentir-se una persona desitjable, legítima, viva. Però això no està exempt de contradiccions.

ENTRE SOLEDAT I COMUNITAT: EL CONSENTIMENT MARICA COM A PRÀCTICA POLÍTICA

**Amb Abel Huete, Gabriel Falcón Marrero,
Javier Sotomayor i Hèctor González Quilès**

Aquesta taula va afegir una altra capa d'incomoditat. Hèctor González, coordinador de l'Àrea d'Intervenció Social del Centre LGTBI de Barcelona; Javier Sotomayor, sexòleg, llicenciat en Ciències Socials i estudiant de Psicologia i Psicoanàlisi; Abel Huete, treballador social, expert en la intervenció social en l'àmbit del gènere i la sexualitat, i Gabriel

Falcón Marrero, jurista i activista pels drets de les persones treballadores sexuals, van parlar d'hipersexualització, ansietat minoritària, hedonisme individualista i manca d'ètica col·lectiva. El consentiment marica apareix com una pràctica necessàriament explícita, revisable, però també erosionada per la por a no ser desitjat, a quedar fora.

Sense comunitat, el consentiment esdevé fràgil; sense política, el plaer s'esgota.

Aquesta taula no va partir de la pregunta “què és el consentiment?”, sinó d'una altra molt més incòmoda: què hem fet els mariques amb el consentiment, el desig i la cura dins les nostres pròpies cultures sexuals? I, sobretot, què queda fora quan només el pensem des del plaer, la llibertat individual o el marc legal. Des del primer moment, **Hèctor González** va situar el terreny:

parlar de sexualitat marica és parlar de dissidència, de pràctiques que neixen als marges, travessades per l'opressió, però també per una potència política enorme.

No es tracta d'idealitzar-les ni de demonitzar-les, sinó d'assumir-ne la complexitat: són espais d'alliberament que també poden contenir jerarquies, pressions, violències i silencis.

Javier Sotomayor va posar paraules a una experiència compartida: créixer en un món que ens nega el desig genera desorientació, ansietat i, sovint, hipersexualització. En aquest context, el consentiment no pot ser una fórmula fixa ni un “sí” abstracte, sinó una **pràctica explícita, flexible, negociada i revisable**.

El consentiment marica apareix aquí com un exercici constant d'adaptació: pràctiques no normatives, cossos diversos, dinàmiques de poder, ús de substàncies, espais públics reapropiats. Tot això obliga a **posar la comunicació al centre** —abans, durant i després— i a assumir que els acords poden canviar, que els límits es poden moure i que el “no” sempre ha de ser possible, fins i tot quan el desig hi era.

Però també es va assenyalar una ferida estructural: l'ansietat minoritària. Quan el desig està lligat a la necessitat d'acceptació, el consentiment es pot erosionar. No perquè no hi sigui, sinó perquè es negocia des de la por de quedar fora, de no ser desitjat, de perdre el vincle.

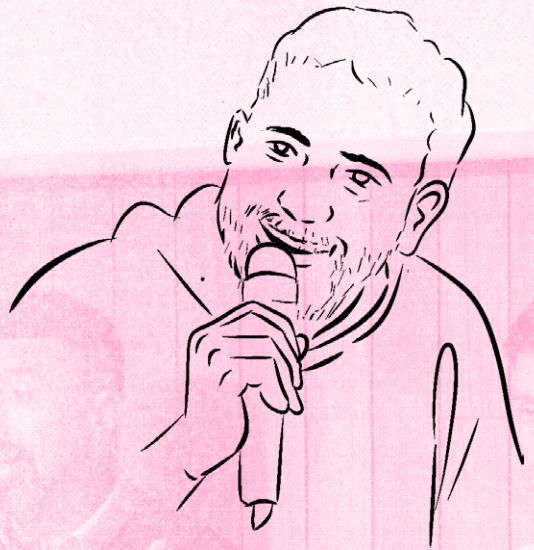
I aquí s'obre una pregunta que travessa tota la taula: com consentim quan el desig està travessat per la precarietat emocional, l'estigma o la necessitat de reconeixement?

Abel Huete va introduir una de les idees més contundents de la taula: **el consentiment no es pot entendre fora d'una cultura sexual concreta, i la cultura sexual marica actual té problemes seriosos d'ètica col·lectiva.**

Sense essencialitzar, es va assenyalar una deriva cap a l'hedonisme individualista, el narcisisme i la desconexió de les violències estructurals. El plaer, deslligat de la política, corre el risc de convertir-se en una nova norma buida, en una llibertat que no es pregunta qui deixa enrere.

Aquí es va recuperar una genealogia feminista —amb figures com les de Cristina Garai-zabal, Itziar Ziga, Laura Macaya— per posar una idea clau sobre la taula: **els desitjos no són el problema; el problema és què en fem.** L'ètica no ha de jutjar el desig, sinó orientar les pràctiques. Però aquesta ètica, si és només individual, fracassa. Sense construcció col·lectiva, el consentiment esdevé arbitrari, desigual i, sovint, injust.

Llavors, quina ètica sexual marica estem construint —si és que n'estem construint alguna— més enllà del “jo vull” i del “tot s'hi val”?

Per Gabriel Falcón, el consentiment no és un espai fràgil o sagrat, sinó un **espai d'experimentació**. Després d'una història de persecució, criminalització i culpa, el consentiment ha estat una eina per recuperar el gaudi sense por. Pràctiques com el *cruising*¹⁰, el sexe grupal¹¹ o el *chemsex*¹² apareixen aquí no només com a formes de plaer, sinó com a **estratègies de resistència**. Espais no reglats, no del tot previsibles, en què el consentiment no sempre és verbal ni tancat, però tampoc inexistent.

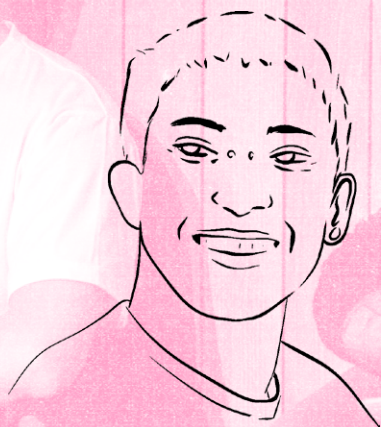
Ahora, es va llançar una alerta important: la pèrdua de corresponsabilitat. Quan el consentiment es viu només des del propi gaudi, s'esborra l'altra persona. I això no és llibertat, és solitud compartida. També es va denunciar el retorn d'una política de la respectabilitat dins el mateix col·lectiu: la criminalització interna de les pràctiques dissidents, l'assenyalament moral, la voluntat de ser “acceptables” davant la norma. Perquè, en el fons, a qui serveix que nosaltres mateixos estigmatitzem les nostres pràctiques de desig?

10 Cruising: Pràctica sexual i social que consisteix a buscar trobades sexuals gais anònimes en espais públics, com parcs, platges o lavabos. Històricament, el *cruising* ha estat rellevant sobretot en èpoques i llocs on l'homosexualitat estava perseguida i estigmatitzada.

11 Sexe grupal: Pràctica sexual en la qual participen més de dues persones a la vegada, amb interaccions sexuals compartides entre totes o algunes de les persones presents.

12 Chemsex: Pràctica que combina el consum intencionat de drogues amb activitats sexuals, generalment amb l'objectiu d'allargar, intensificar i desinhibir l'experiència sexual.

Un dels moments més densos — i necessaris — de la taula va ser la reflexió sobre les **violències sexuals entre mariques**. Abel va advertir del perill de traslladar acríticament el marc de la violència masculista contra les dones al context marica, sense tenir en compte diferències de socialització i cultura sexual. Negar la violència no és una opció. Però tampoc ho és reduir-la a relats punitivistes, victimitzadors o irreparables. Es va defensar la necessitat de **justícia restauradora**, de processos de responsabilització i reparació que no reproduïxin la lògica repressiva de l'Estat —la mateixa que històricament ha perseguit els cossos dissidents.

La taula va deixar clar que al món marica falten **locs d'enunciació propis** per parlar de violència sense copiar marcs aliens ni caure en el silenci. Cal poder parlar de violències als espais mariques sense despolititzar el plaer ni criminalitzar la dissidència.

Un fil transversal va ser la **soledat**. La manca de comunitat, de xarxes de suport, de pràctiques col·lectives de cura. En contrast amb altres espais transfeministes —especialment bollos i trans— es va assenyalar la dificultat del món marica per sostenir processos col·lectius més enllà del llit. És a dir, com ens cuidem no només en el sexe, sinó fora d'aquest. Com construïm vincles i com reaprenem la vulnerabilitat. Perquè, com es va dir, als homes no se'ls ha educat per cuidar, i la dissidència sexual no desmunta automàticament la masculinitat normativa.

El consentiment no té sentit sense una ètica col·lectiva, el plaer sense política s'esgota, i la llibertat sexual, sola, no ens salvarà. Potser la idea més persistent és aquesta: **no podem pensar el consentiment només com una negociació interpersonal**, perquè està travessat per estructures, històries, desigualtats i mandats de gènere.

I la pregunta que queda flotant: què passaria si els mariques sortíssim del llit a mirar el món que ens envolta i construïssim juntes una ètica del desig que estigui a l'altura del que ens ha fet sobreviure?

ALIANCES DESBORDADES PER REPENSAR ELS COSSOS I ELS CONSENTIMENTS

Amb Valentina Berr, Laura Vila Kremer,
Elena Prous i Lucrecia Masson

La pedagogia del desig no està exempta de mancances. L'accessibilitat real —per a cossos discapacitats, racialitzats, grossos— continua sent un repte no resolt. El consentiment, quan es negocia des de la dependència, la precarietat o l'absència d'alternatives, deixa de ser una elecció neta. Aquest fil es fa especialment visible a la taula Aliances desbordades, moderada per Lucrecia Masson, investigadora transdisciplinària, escriptora, artista i activista, on Laura Vila Kremer, actriu i activista intersexual, Valentina Berr, divulgadora social i escriptora que imparteix xerrades sobre diversitat sexual i de gènere, i Elena Prous, creadora que treballa al voltant de la discapacitat des de diferents metodologies com l'escriptura o les arts escèniques posen al centre una pregunta incòmoda: des de quins cossos parlem quan parlem de consentiment?

El cos no és neutre. És produït, intervingut, jerarquitzat. Laura Vila ho expressava des de l'experiència intersex: quan el primer consentiment és mèdic, opac i imposat, tot el que ve després queda marcat. El consentiment no pot separar-se de la producció del cos. El consentiment porta història, i aquesta història pesa en cada trobada posterior. Elena Prous desmuntava el discurs universal des de la discapacitat: **dir "no" no sempre és possible quan necessites el contacte per sobreviure.** I Valentina Berr situava el consentiment dins del **capitalisme del desig**: cossos tolerats però no desitjats, obligats a adaptar-se per accedir a l'amor. Aquí, consentir no és només una qüestió íntima, sinó estructural. L'amor apareix com una possibilitat fràgil, condicional, sovint travessada per la por de no ser volguda.

El consentiment es va pensar també com una qüestió profundament política i colonial. A partir de les reflexions que van circular entre Laura, Elena, Valentina i Lucrecia, es va fer evident que les possibilitats d'escollir no són iguals per a tothom.

El context racial, de classe, de gènere i de capacitat situa els cossos en posicions dràsticament desiguals davant la negociació.

Es va parlar de com determinades eleccions —com el mestissatge o la proximitat a la blanquitud— poden aparèixer com a estratègies per millorar les condicions de vida pròpies o de les criatures. En aquests casos, la pregunta no és només si hi ha consentiment, sinó des d'on es negocia, amb quines alternatives reals i amb quins cossos fora del marc de la decisió.

Un dels moments més colpidors de la taula va arribar amb les aportacions d'Elena Prous, que va posar en crisi el discurs universal del consentiment des de l'experiència de la discapacitat. Per a cossos que no poden accedir plenament al seu propi cos, la idea de decidir lliurement sobre el contacte es trenca. El consentiment, en aquests casos, es construeix en una **negociació constant amb les cures bàsiques, la dependència i la necessitat de contacte amb altres persones per sobreviure**. Dir "no" no sempre és possible. Aquesta realitat obliga a dilatar els límits, normalitza certes violències i genera estratègies de supervivència com la dissociació, que després tenen un impacte directe en la vivència del desig.

Aquest desencaixament va obrir una pregunta incòmoda que va quedar flotant: a qui serveixen realment els protocols i llenguatges habituals del consentiment?

La reflexió de Valentina Berr va permetre situar el consentiment dins d'un sistema capitalista que assigna valor als cossos segons normes colonials, capacitistes, grassofòbiques i cisnormatives. El desig no és aliè a aquestes lògiques: capital eròtic, capital social, capital cultural.

Molts cossos dissidents aprenen que el seu desig val menys, que han de compensar, corregir o adaptar-se per accedir a l'amor. Són cossos tolerats, però no desitjats; acceptats, però no celebrats. Aquesta **diferència entre respecte i desig** va aparèixer com una ferida compartida al llarg de la conversa.

Davant d'aquest escenari, la taula va proposar un gir fonamental: potser no es tracta només d'ampliar els marges perquè els cossos dissidents hi encaixin, sinó de desplaçar la pregunta cap a l'alteritat. Tal com es va plantejar col·lectivament, **cal preguntar-nos com s'ha construït el desig normatiu** i quins cossos volem tenir a les nostres vides, no només al llit, sinó també a la família, a la comunitat i en el futur.

Aquesta pregunta obre un debat que travessa el consentiment més enllà de l'àmbit sexoafectiu, com una qüestió existencial i política.

Al llarg de la taula, tant Elena com Lucrecia van posar en tensió els límits de les aliances queer. S'ha fet molta feina per visibilitzar, representar i pensar col·lectivament el desig dissident, però sovint aquestes aliances es queden en moments puntuals: tallers, jornades, performances.

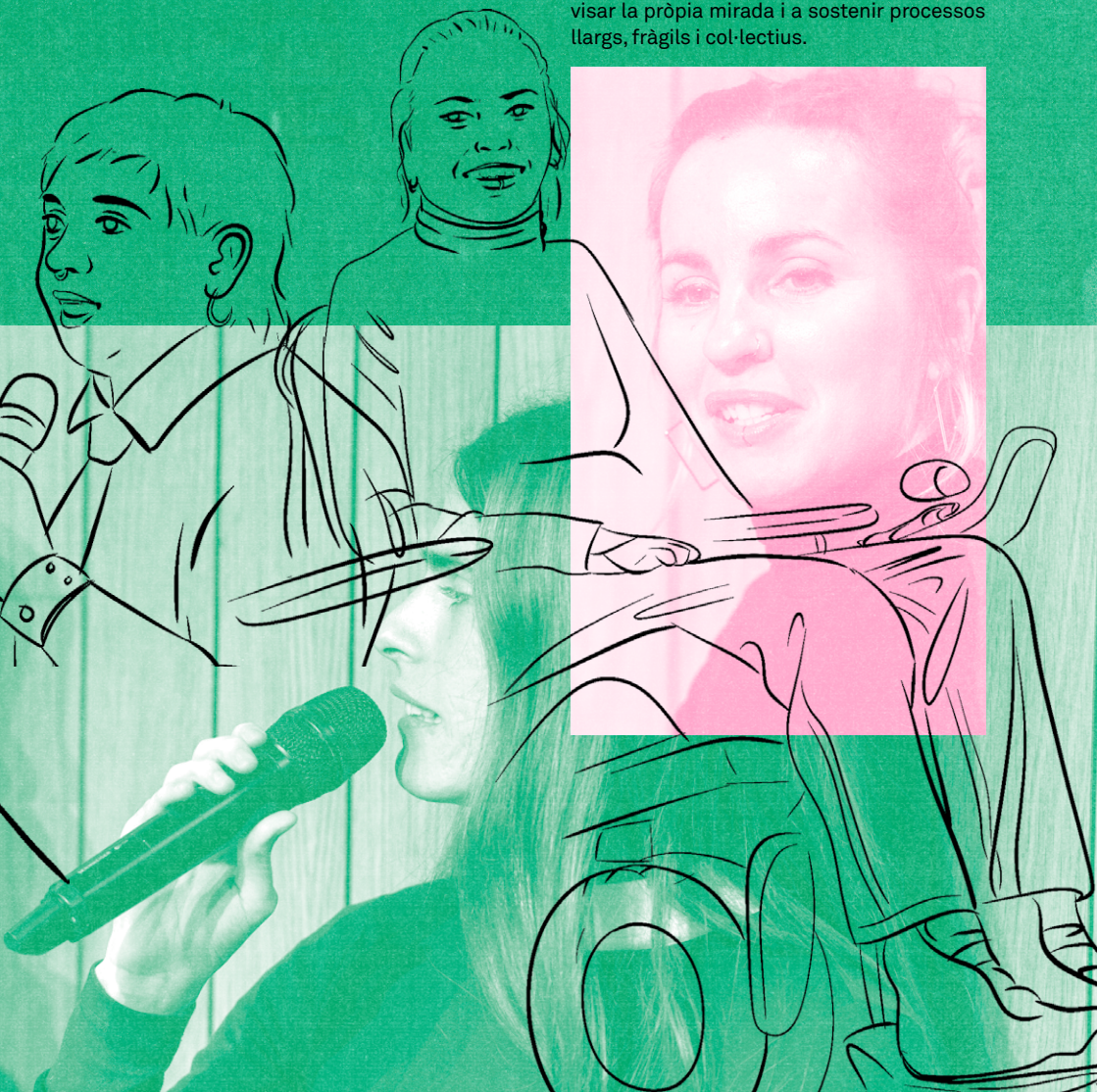

Després, cadascú torna a casa amb el seu cos i amb les mateixes dificultats materials. Sostenir el desig col·lectivament implica anar més enllà de la comoditat, redistribuir poder, cedir espais i assumir incomoditats reals i quotidianes.

Les preguntes del públic van obrir nous plecs del debat: com moure's entre el reconeixement de la diferència com a potència i el risc de quedar reduïdes a una etiqueta; com sostenir la por i la culpa associades a cossos intervinguts mèdicament, marcats per consentiments ambigus o imposats.

Cap al final de la sessió, va emergir la idea que potser **caldria parlar més de consens que de consentiment, per escapar d'una lògica centrada només en el límit, el dany i la negociació desigual**. El consens es va esbossar com una possible via per pensar el desig des de la relació, el temps compartit i la responsabilitat col·lectiva.

La taula va acabar fent palesa una certesa: repensar el consentiment implica repensar el cos, el desig i les condicions materials de vida. I això només pot fer-se des d'**aliances desbordades**, disposades a incomodar, a revisar la pròpia mirada i a sostenir processos llargs, fràgils i col·lectius.

CONTRA EL PÀNIC MORAL: ¹³ SEXE, AGENCIA I ALIANCES

Amb Lucas Platero, Sabrina Sánchez,
Andrea Corrales, Almudena Rodríguez i
Miriam Solá

13 Pànic moral: Fenomen social en què un grup de persones o mitjans de comunicació exageren una conducta, idea o grup com si fos una amenaça molt gran per a la societat, tot i que en realitat no hi ha un perill proporcional.

La darrera taula va situar definitivament el debat en el camp de batalla contemporani. Lucas Platero, docent i investigador, doctor en Sociologia i Ciències Polítiques; Almudena Rodríguez, activista del feminisme interseccional; Andrea Corrales, artista-investigadora especialista en polítiques sexuals de les imatges; Sabrina Sánchez, portaveu del Comitè Internacional pels Drets de les Treballadores Sexuals a Europa, i Miriam Solá, activista, investigadora feminista i directora del Centre LGTBI de Barcelona, van connectar consentiment, sexe i l'auge global de l'extrema dreta.

Les guerres de gènere, els pànics morals, els atacs a les dissidències, al treball sexual i a la pornografia no són anecdòtics: són estratègies de control del present i del futur.

Davant d'això, els feminismes pro-sex no poden refugiar-se en la respectabilitat. Calen aliances, narratives pròpies i una defensa radical del desig com a qüestió material i política.

Des del primer moment, es va posar en relació el consentiment amb l'agència i amb les pràctiques de les dissidències sexuals i de gènere, enteses no només com a identitats, sinó com a formes de vida i de resistència. En un context marcat pel pànic moral, l'extrema dreta utilitza el sexe i les identitats com a excusa per reconfigurar el panorama polític, reforçar projectes autoritaris i consolidar desigualtats estructurals.

Una de les preguntes clau que va travessar tota la taula va ser per què les dissidències sexuals i de gènere són avui un objectiu prioritari. Tal com es va insistir, per respondre-hi cal ampliar molt la noció de dissidència sexual. No es tracta només de l'acrònim LGTBI, sinó de **totes aquelles pràctiques que escapen al binarisme de gènere, a l'heteronormativitat i a la sexualitat hegemònica.**

Aquí s'hi van incloure el treball sexual, la pornografia, el BDSM, el sexe kinky, el sexe interracial, el sexe intergeneracional i moltes altres pràctiques que sovint queden fora dels relats feministes respectables. Com es va assenyalar amb ironia, els armaris de

la sexualitat són molt més grans del que ens pensem: per a algunes persones és més fàcil dir que són gais que explicar com practiquen BDSM o que han fet treball sexual en algun moment de la seva vida. Aquestes pràctiques són deslegitimades sistemàticament a través d'un discurs moral que les presenta com a inherentment no consentides. Hi ha coses —segons aquesta lògica— que una “persona amb seny” no hauria de sentir mai. I quan això s'imposa, el debat queda clausurat abans de començar.

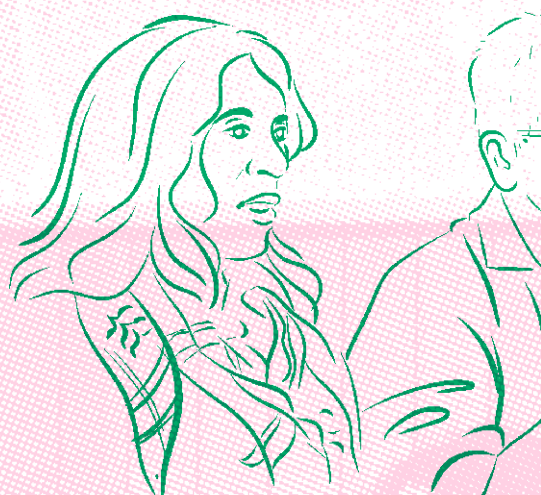
A partir d'aquí, Almudena Rodríguez va oferir un mapa precís de la guerra cultural antigènere, situant-la en un marc internacional. Lluny de ser una estratègia aïllada, les guerres de gènere estan profundament connectades amb el nacionalisme, la xenofòbia i el desmantellament de l'estat del benestar. Després de la crisi del 2008, l'austeritat, les retallades i la incapacitat de les democràcies per posar límits al capital van generar una fractura social profunda. L'extrema dreta s'ha alimentat d'aquesta ferida: del descens social de les classes mitjanes, de la competència per recursos escassos i de la desafecció institucional. En aquest context apareixen els terrors demogràfics, les teories del reemplaçament, la defensa de la família tradicional i la recuperació de rols de gènere rígids.

Les guerres de gènere són, així, una peça clau d'aquest engranatge. Ataquen els drets sexuals i reproductius, les dissidències sexuals —especialment les persones trans—, l'educació sexual, les polítiques d'igualtat i les lleis contra la violència masclista.

Almudena va explicar com, a partir del 2014-2015, defensores de drets sexuals i reproductius de diferents països van començar a detectar patrons comuns: atacs personals, ofensives contra lleis concretes, campanyes coordinades de desinformació. A l'Estat espanyol, això es va traduir en atacs a clíniques d'avortament, a persones trans i a l'educació sexual, en paral·lel a l'ascens de VOX.

Investigant aquests vincles, es va fer evident que el discurs de VOX replicava literalment el dels grups antigènere com **Hazte Oír**, connectats al seu torn amb xarxes internacionals presents a Amèrica Llatina, Europa de l'Est i els Estats Units. Plataformes com **CitizenGo** o la **Political Network of Values**, impulsada per figures com l'exministre del Partit Popular Jaime Mayor Oreja, formen part d'aquest entramat global que articula la ultradreta religiosa, política i econòmica.

El que havia començat com un fenomen religiós vinculat al Vaticà als anys noranta esdevé, a partir del 2014, un projecte polític i social. El discurs contra la "ideologia de gènere",

utilitzat per figures com Milei, Meloni, Trump, Bolsonaro o Abascal, funciona com una eina extremadament eficaç per mobilitzar odi, captar vots i imposar agendes autoritàries al servei del neoliberalisme.

Un dels punts més contundents va ser la idea que **l'extrema dreta no ataca les dissidències només perquè la diferència generi rebuig, sinó perquè aquestes pràctiques tenen una capacitat real de desbordar el sistema**. La perspectiva queer, les lluites trans i els feminismes trenquen els marcs heteropatriarcal i posen en crisi el model social i econòmic dominant. Per això, des de l'extrema dreta es defensa que cal restringir la llibertat sexual, controlar els cossos i imposar agendes morals restrictives. En canvi, per a moltes persones el sexe no és una qüestió accessòria: és una eina de govern del present i del futur.

En aquest context, Lucas Platero va introduir el concepte de **pànic moral** com una tecnologia clau de govern. Aquests pànics no són exclusius de l'extrema dreta, sinó que travessen tot l'espectre polític. La persecució del treball sexual o la pornografia ha arribat també a la socialdemocràcia i a institucions que es presenten com a progressistes.

Els pànics sexuals no tenen a veure amb les persones trans o les treballadores sexuals en si, sinó amb el que mobilitzen emocionalment. Generen por, ansietat, demanda de càstig i vigilància. Són mobilitzacions culturals, estatals, racistes i colonials que recupren pràctiques de control ja conegudes.

No es pot parlar de consentiment en la pornografia sense situar les persones que hi treballen dins la societat,

en lloc de mantenir-les en una zona d'excepció. La pornografia, va insistir, no és un monstre extern que corromp la societat, sinó una part d'aquesta societat que s'insisteix a invisibilitzar.

En aquest mateix fil, Sabrina Sánchez va posar paraules a l'estigma històric que pesa sobre les treballadores sexuals. A la cultura occidental, la puta ha estat sempre la dona dolenta, la que no pot ser mare, la que serveix per marcar els límits del que una dona no hauria de ser. **Moltes dones són insultades com a "putes" simplement per posar límits**, independentment de si cobren o no pel sexe. Aquesta figura funciona com una eina de control social que travessa el consentiment, el desig i la possibilitat mateixa d'agència.

Cap al final de la taula, la pregunta es va desplaçar cap a les estratègies. Què necessiten els feminismes *pro-sex* per fer front a l'extrema dreta global? La resposta va ser clara i incòmoda: **abandonar les estratègies de respectabilitat**. Posar bona cara, ser "bones nenes" i demanar permís no ha funcionat. Cal conèixer l'enemic, delimitar-lo i atrevir-se a parlar de sexe, de plaer i de desig sense embuts. Calen aliances reals, interseccionals, que no deixin ningú fora, i accions més directes. Que la por canviï de bàndol.

Les preguntes del públic van apuntar a la necessitat de trencar amb els marcs identitaris estrets i construir estratègies que connectin amb problemes materials i quotidians: habitatge, precarietat, fronteres, violència institucional. No es tracta de generar contranarratives a l'extrema dreta, sinó de crear narratives pròpies, basades en **una idea clara de futur i vides dignes**.

Lucas va parlar també del **diagonalisme**: com determinats discursos reaccionaris circulen transversalment entre diferents espais polítics, generant aliances inesperades. Missatges antitrans, antiporno o antisexxe esdevenen intercanviables, encara que les agendes polítiques que els sostenen siguin diferents.

A partir d'aquí, Andrea Corrales va situar el focus en la **pornografia**, un dels grans objectius dels pànics morals recents. Andrea va criticar que l'anàlisi dominant de la pornografia sigui descontextualitzada i desmaterialitzada, centrada només en el significat simbòlic de les imatges.

Pensar la pornografia des d'un enfocament materialista implica parlar de condicions de treball, de cossos, de tecnologies, d'objectes, de lleis d'estrangeria, de desnonaments, de transfòbia i de violència policial.

OBRIR ESPAIS PER SOSTENIR EL DEBAT EN COMU

El tancament va recuperar alguns fils de les jornades: el consentiment com a pràctica corporal i no només verbal; la importància del gest, del joc i de l'exploració; la necessitat de portar el debat fora de l'acadèmia, cap als cossos, les emocions, les pràctiques artístiques i els espais comunitaris. Davant l'extrema dreta, es va insistir, cal potenciar el nostre poder de contagi, generar més enllaços i sostenir el debat en els espais militants. El consentiment, el desig i la imaginació política estan profundament connectats. I precisament per això, avui, són més necessaris que mai.

També es van dur a terme diversos tallers formatius: d'una banda, "Més enllà del sí i el no", amb dues sessions conduïdes per Ron Eis de Consent Rebels, en què es va parlar d'escolta profunda, consentiment somàtic, complaença i consentiment, que va generar un espai de reflexió pràctica i vivencial.

De l'altra, el taller "Nomenant allò que és invisible", també estructurat en dues sessions i impartit per Alicia Ramos de la Llave, adreçat principalment a la comunitat LGTBIQ+, en què es van abordar mites, estereotips, narratives i relats defectuosos al voltant de les relacions queer, s'hi van analitzar les diferents tipologies de violències —incloses les específiques que afecten el col·lectiu— i el cicle de la violència, i es va reflexionar sobre

les barreres socials per reconèixer-les, tot utilitzant materials audiovisuals, casos reals i dinàmiques grupals per ajudar a visualitzar aquestes violències i oferir recursos de detecció i suport.

Les taules no van oferir definicions tancades ni receptes universals. Van oferir eines, relats, tensions i preguntes compartides. Van mostrar que el consentiment dissident no és una ampliació del model dominant, sinó una altra manera de fer, una altra manera de relacionar-nos amb el desig, el risc i la cura. No hi ha solucions ràpides. Hi ha processos oberts i una consciència clara que aquests projectes estan work in progress, i que necessiten escoltar veus que encara no estan prou al centre. Preguntem-nos qui queda fora, encara, dels nostres espais de plaer, i què ens diu això sobre els límits del nostre transfeminisme. Una jornada que ens va incomodar, ens va moure, ens va obligar a escoltar-nos i a responsabilitzar-nos. I, potser, és precisament aquí on rau la seva força política.

Perquè, al capdavant, què passaria si deixéssim de buscar respostes definitives i acceptem que el consentiment és una pràctica que només pot existir si en seguim parlant i debatent plegades? Parlar de consentiment, com es va fer evident al llarg dels dos dies, només pot sostenir-se si és col·lectivament.

PER APROFUNDIR:

Llibres d'assaig

Los pánicos morales de género. Las personas trans como chivo expiatorio, de Konstantinos Argyriou (Bellaterra, 2025).

Biopolítica del armario, de Javier Sáez del Álamo (Bellaterra, 2024).

Putas imágenes, d'Andrea Corrales (Bellaterra, 2025).

Germana al marge, d'Audre Lorde (Manifest, 2024).

Món hetero, de Montserrat Roig (Edicions 62, 2024).

La reificación del deseo. Hacia un marxismo queer, de Kevin Floyd (Kaòtika, 2023).

Contra la cancelación. Y otros sueños de justicia transformativa, d'Adrienne Maree Brown (Bellaterra, 2025).

El prisma de la prostitución, de Gail Pether-son (Bellaterra, 2023).

Fuego queer, d'Ed Mead i Rita "Bo" Brown (Imperdible, 2017).

Fenomenología queer, de Sara Ahmed (Bellaterra, 2019).

El cuerpo deseado, d'Andrea García Santes-mases (Kaòtika, 2023).

Teoría crip. Signos culturales de lo queer y de la discapacidad, de Robert McRuer (Kaòtika, 2021).

La respuesta a todo lo que le preguntarías a una tía trans, de Valentina Berr (Egales, 2023).

Llibres de ficció

Toca'm a les fosques, d'Ian Bermúdez (Vincle editorial, 2025).

En la casa de los sueños, de Carmen María Machado (Anagrama, 2021).

Su cuerpo y otras fiestas, de Carmen María Machado (Anagrama, 2018).

Tots aquests llibres estan disponibles per a préstec i/o consulta a l'Espai Memòria, ubicat a la segona planta del Centre LGTBI de Barcelona (Comte Borrell, 22). Pots visitar l'Espai Memòria els dilluns, dimarts, dijous i divendres de 17 a 20 h i els dimecres de 10 a 13 h.

Aquest material ha estat elaborat per La Pera Comunicació SCCL, a partir de la jornada "Consentiments dissidents. Espais, afectes i pràctiques queer", celebrada al Centre LGTBI els dies 20 i 21 de novembre.

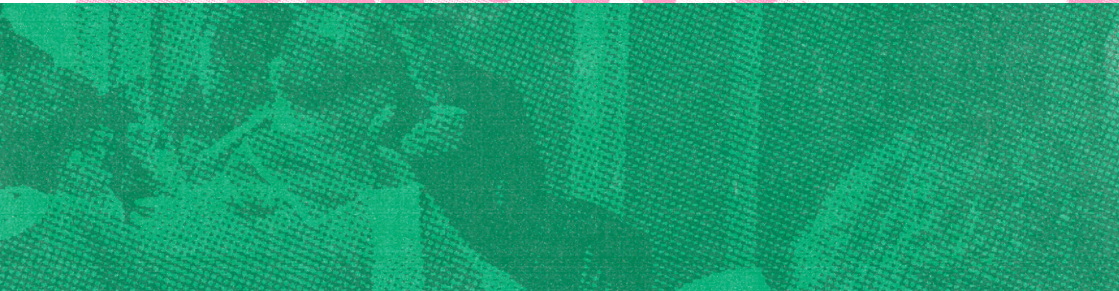
El contingut recull i es nodreix de les intervencions de: Abel Huete, Alicia Ramos de la Llave, Alba Pons Rabasa, Almudena Rodríguez, Andrea Corrales, Bollerías al Vapor, E/Urko, Elena Prous, Gabriel Falcón Marrero, Grup de Recerca Cos i Textualitat de la Universitat Autònoma de Barcelona, Hèctor González Quiles, Javier Sotomayor, La Mala, Laura Vila Kremer, Lucas Platero, Lucrecia Masson, Miriam Solà, Ron Eis de Consent Rebels, Sabrina Sánchez, Trevor Hoppe, Valentina Berr i Zonas Grises.

Creació de contingut, disseny gràfic, maquetació, il·lustracions i traducció al castellà: La Pera Comunicació

Fotografies de ©Centre LGTBI de Barcelona

Barcelona abril 2026

CONSENTIMENTS DISSIDENTS

ESPAIS, AFECTES I PRÀCTIQUES QUEER

ORGANITZA:

Centre
LGTBI
Barcelona

Plataforma
LGTBIcat

laboratori
de
**ZONAS
GRISES**
consentiments

AMB EL SUPORT DE:

UAB
Universitat Autònoma
de Barcelona

